

CHRIS GRABENSTEIN

CEL MAI
DEȘTEPT PUȘTI
DIN UNIVERS
GENIUL MALEFIC

Traducere din limba engleză
de Ruxandra Vorotneac

corintjunior

Timpul se scurgea.

Jake era în misiune pentru organizația top secretă numită Consortium. Puștiul de doisprezece ani deja învinsese cel mai sofisticat calculator cu inteligență artificială din lume, rezolvase cazuri imposibile pentru cei de la FBI și, datorită cunoștințelor de geometrie proaspăt dobândite, fizică și psihologie umană, fusese și vedeta din echipa de baschet a școlii generale.

Pielea lui palidă și pistruiată se rumenea în soarele arzător de amiază. Se afla într-o barcă gonflabilă ranforsată, de mare viteză, navigând cu iuțeală prin ape învolburate, împreună cu o trupă de comando în echipament de scafandru. Mama lui avusese dreptate. Jake ar fi trebuit să își ia loțiunea de plajă cu el.

Trupa de comando îi lăsase pe Jake și pe prietenul său cel mai bun, Kojo Shelton, pe o insulă stâncoasă.

— Sunteți pe cont propriu, spuse comandantul echipajului, pornindu-și cronometrul. Aveți cincisprezece minute ca să obțineți pachetul.

Jake folosi un dispozitiv manual de cartografie ca să găsească rapid clădirea-țintă.

Dar, în interiorul construcției fără ferestre, totul încetini. Locul era ca un labirint întunecat, improvizat într-un parc de distracții.

Doar că locul părea mai degrabă înspăimântător decât distractiv.

Jake și Kojo urmară luminița verde de pe hartă printr-o serie de culoare șerpuite și se blocază într-o cameră mică și întunecată. În momentul în care pășiră pe podea, o ușă metalică uriașă se închise cu putere în spatele lor.

— Jake, trebuie să ieșim din camera asta, spuse Kojo, verificându-și ecranul luminat de la ceas. Rapid! Mai avem doar zece minute să preluăm pachetul.

— Lucrez la asta, spuse Jake.

Se gândea. Încerca să găsească o soluție.

— Unde mergem mai departe?

— Ah, nu sunt prea sigur.

— Ce? Haide, folosește-ți creierul ăla mare și plin de jeleuri!

Era clar că misiunea îi testa intelectul superior al lui Jake.

Și asta îi dădea emoții.

Jake nu devenise inteligent în modul obișnuit, studiind, citind cărți, făcându-și temele. O luase pe scurtătură – Cunoștințe Ingerabile sub formă de jeleuri.

Jake nu știa dacă sau când aveau să-i dispară superputerile mentale.

Spera doar să nu se întâmple în acea zi.

2

— **W**ow, fii atent! spuse Kojo, cotrobăind prin rucsăcelul neted din nailon, pe care îl primiseră de la Consortium pentru misiune. Sunt tot felul de echipamente mișto aici. Bandă adezivă. Un briceag multifuncțional. Un binoclu. Stai așa. Cred că sunt și niște batoane de ciocolată aici, spuse el, mirosind cu putere. Oo, da, e ciocolată. Asta are migdale, zise, mirosind din nou.

— Super, mormăi Jake.

Părea distras. Mintea lui se concentra doar pe dispozitivul de mapare. Totuși, punctul verde din mijlocul hărții încetase să se miște. În acel moment, nu făcea decât să pâlpaie.

— Chestia aia pare stricată, spuse Kojo, privind peste umărul lui Jake.

Jake încuviință din cap, chiar dacă nu era complet convins că avea dreptate.

Avea nevoie de timp.

Să studieze secvența de pâlpâiri luminoase.

— Două lungi, una scurtă, mormăi el. Trei lungi. Lung, scurt, scurt, scurt, scurt...

— Te gândești la pantaloni? întrebă Kojo. La bluze cu mânecă lungă?

— Nu.

Jake începu să caute prin rucsăcelul său. Dădu binoclul la o parte și scoase un carnetel cu spirală și un pix.

— E codul Morse. Semnale scurte și lungi. Puncte și linii.

— Super, spuse Kojo, mușcând din batonul de ciocolată.

Jake scrise secvența de semnale luminoase. Știa codul Morse dintr-o carte pe care o citise în treacăt în urmă cu vreo două săptămâni.

--. --- / --. --- ..- --. / - /
-.. --- --- .-. / .. -. / - / ..-. .-. --- --- .-

— Ce înseamnă? întrebă Kojo.

— Folosiți ușa din podea.

— Există o ușă în podea? întrebă Kojo. Cine a proiectat clădirea asta?

Jake și Kojo se lăsară în genunchi. Camera era atât de întunecoasă, încât trebuiau să palpeze podeaua, ca să găsească vreo ușă ascunsă. Băteau ușor cu palmele de jur împrejur.

— Am găsit-o! spuse Kojo, trăgând un zăvor circular în sus.

Îl smuci cu putere.

Se deschise. Jake aruncă un ochi înăuntru. De îndată ce își ajustă vederea, văzu o altă cameră sub camera în care se aflau.

Acolo trebuiau să ajungă.

Dar, mai întâi, trebuiau să treacă de multitudinea de raze laser intersectate.

3

— Laserele au fost declanșate automat! spuse Kojo, uitându-se în jos spre pânda de raze laser verzi. Exact ca în *Misiune Imposibilă*. Filmul, nu serialul TV. Deși Eartha Kitt a reușit să treacă de senzorii luminoși ai unui seif bancar, în sezonul 1 din serial.

Jake se uită spre Kojo. Prietenul lui cel mai bun se uita la o mulțime de seriale vechi. Împrumutase și replica „Cine te iubește, puiule?” a detectivului Kojak, faimos în anii '70 și înnebunit după acadele.

— Am putea fi suflete-pereche, îi spuse Kojo la un moment dat lui Jake. El e *Ko-jak* și eu sunt *Ko-jo*. Sigur, el e un grec bătrân și chel, iar eu sunt un afroamerican chipeș și tânăr, dar hai să fim sinceri, amândurora ne plac acadelele.

— N-avem cum să coborâm spre cameră, spuse Jake.

— Logic, spuse Kojo. Dacă treci prin razele alea, cine știe ce fel de alarmă se declanșează. Până și eu știu asta, iar eu n-am mâncat nici măcar un jeleu magic de-ale domnului Farooqi.

Kojo era unul dintre singurii trei oameni care știau despre Jake și jeleuri. Știa și Grace Garcia, prietena lor. Al treilea era Haazim Farooqi, creatorul capsulelor de Cunoștințe Ingerabile.

— Ca să putem întrerupe razele, spuse Jake, trebuie să distrug asta.

Scoase binoclul din săculeț și îl trânti de podea.

— Au, spuse Kojo. Să sperăm că nu ne taxează pentru asta.

Jake luă binoclul crăpat și extrase cu grijă o prismă dintre lentile și ocular.

— Prismele sunt cele care schimbă poziția imaginii.

— Știi, spuse Kojo. Am învățat despre prisme în clasa a șaptea. Pe atunci, erai atent doar la jocurile video.

Jake așeză atent prisma în calea unei raze laser și, fără să întrerupă raza, ajustă cu grijă

unghiul sticlei, astfel încât lumina să se reflecte înapoi la sursă.

Se auzi un zgomot electronic. Razele verzi dispărură. Laserul se distrusese de unul singur.

— Și MacGyver a făcut asta odată, spuse Kojo. Ar fi trebuit să îmi amintesc.

— Cine-i MacGyver? întrebă Jake, în timp ce se poziționa deasupra deschizăturii din podea.

— O vedetă dintr-un serial din anii '80.

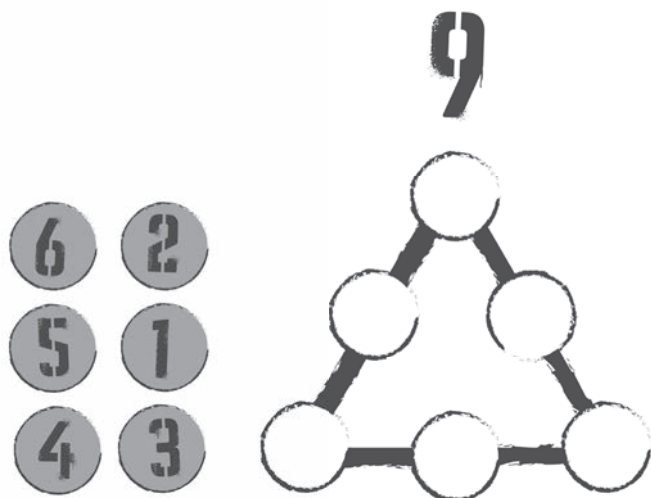
— Super. Cum se numea?

— MacGyver, spuse Kojo.

Cei doi prieteni coborâra pe rând în cameră. Luminile se aprinseră automat. Se aflau într-un cub de metal de trei pe trei metri. Jake se uită în sus și văzu țevile de deasupra lor. *Țevile alea trebuie să fie acolo cu un scop*, își spuse el.

Țevile dispăreau în perețele din depărtare, care avea numărul 9 ștanțat pe el. Cifra era deasupra unui triunghi echilateral vopsit cu spray, fiind compus din trei cercuri pe fiecare parte. În stânga diagramei triunghiulare, existau șase cerculețe numerotate.

— Uite și următoarea probă, spuse Kojo.

Jake merse spre cerculețele numerotate și smulse unul de pe peretele de metal.

— Sunt magneți cauciucați, spuse el.

— Și ce ar trebui să facem? întrebă Kojo, verificându-și ceasul de mână. Ar trebui să ne mișcăm repede. Mai avem patru minute!

— Domnul profesor Garcia mi-a dat un exercițiu de genul ăsta când făceam testele de IQ.

Domnul profesor Garcia era tatăl lui Grace. Împreună cu colegii săi de la Școala generală Warwick, îl declaraseră pe Jake cu un IQ „cu mult peste trei sute”. Au fost primii care l-au numit „cel mai deștept puști din univers”.

Jake bătu ușor cu degetul pe cifra 9 de pe perete.

— Trebuie să aranjăm cei șase magneti pe laturile triunghiului, astfel încât fiecare parte să fie egală cu nouă.

— Ce-ar fi să poftești și să faci asta odată? sugeră Kojo. Ți-am menționat? zise, arătându-i lui Jake ceasul. **SUNTEM ÎN CRIZĂ DE TIMP!**